

18. JUN

Epoca de Aur

REVISTĂ DE FAPT · SPE-
RANȚĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminecă 15 Iunie 1924 No. 12.

POLITICE ȘI SOCIALE

Oamenii cinstiți se tânguesc și hoții fură — — — — —	555
Adevărul și Războiul — — — — —	556
Soluționarea unei crize — — — — —	565
Al doilea rege — — — — —	566

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Mărirea luminii Soarelui — — — — —	560
Soarele — — — — —	561
Ce este lumina — — — — —	562
Câteva minuni ale luminii — — — — —	562
Symbolismul luminii — — — — —	563
Arborele de ceară — — — — —	564

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Minciuna — — — — —	557
Nisipul timpului se scurge — — — — —	558
Copilăria lui Isus — — — — —	565

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

O stăpânire ideală — — — — —	566
Marea problemă — — — — —	566
Prevederea lui Dumnezeu — — — — —	567
Alte prevederi — — — — —	568

Duminecă 15 Iunie 1924
Volumul III * Nrul 12.

Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Regina
Maria N-rul 36. * * * *

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
In America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminică 15 Iunie 1924 No. 12.

POLITICE ȘI SOCIALE

Oamenii cinstiți se tânguesc și hoții fură — — — — —	555
Adevărul și Războiul — — — —	556
Soluționarea unei crize — — — —	565
Al doilea rege — — — — —	566

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Mărirea luminii Soarelui — — — —	560
Soarele — — — — —	561
Ce este lumina — — — — —	562
Câteva minuni ale luminii — — — —	562
Simbolismul luminii — — — — —	563
Arborele de ceară — — — — —	564

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Minciuna — — — — —	557
Nisipul timpului se scurge — — — —	558
Copilăria lui Isus — — — — —	565

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

O stăpânire ideală — — — — —	566
Marea problemă — — — — —	566
Prevederea lui Dumnezeu — — — —	567
Alte prevederi — — — — —	568

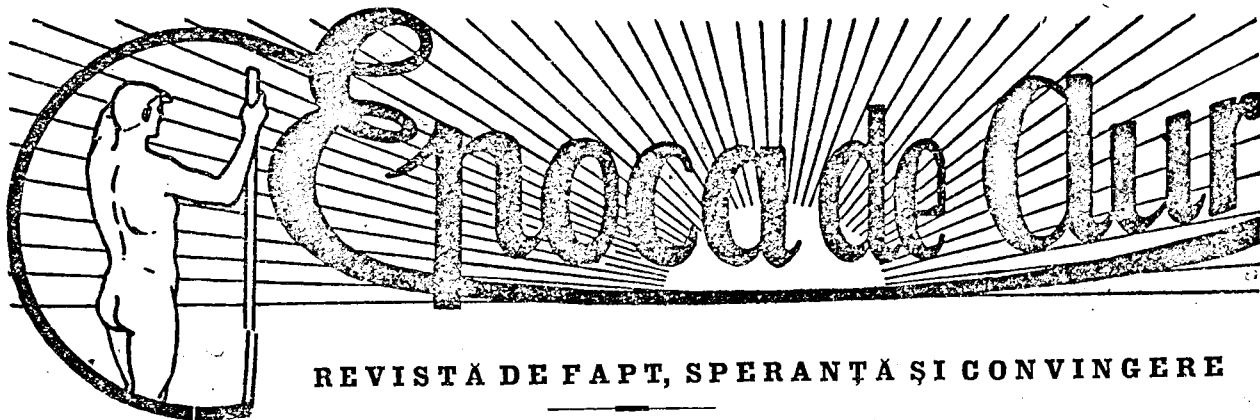
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Str. Regina Maria 36. — Telefon 4-46.

Redactor . . . . . J. B. Sima

Abonamente: pe un an . . . . . 75 lei,
pe jumătate de an . . . . . 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
În America: pe un an . . . . . 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa . . . . . „Epoca de Aur”
Str. Regina Maria 36. — Telefon 4-46.

REVISTĂ DE FAPT, SPERANȚĂ ȘI CONVINGERE

APARE TOT A DOUA DUMINECĂ * * * * *

Vol. III.

Duminecă, 15 Iunie 1924.

No. 12.

OAMENII CINSTIȚI SE TÂNGUESC ȘI HOȚII FURĂ...

MI-SE pare că ne tânguim de geaba. Da, așa suntem noi Românii, un popor „nobil” și poate prea nobil. Toți gesticulăm, toți facem politică, toți urlăm chiar și în fața masselor hipnotizate de ochii noștri musolinieni, dar după ce prindem hoții și pungășii, delapidatorii și orice infractori, începem a-i compătimi: „vai săracii, ce nenorociți, să fure ei banii statului, să comită ei fals în acte publice pentru un singur milion, de erau cel puțin dolari,—dar în lei, se poate, domnule?—doar e atât de scăzută valuta noastră”...

Apoi pe altă coardă: „trebuie să iertați săracii, căci de i-a împins și pe ei necuratul și și-o întins ghiarele la oala vecinului. Și-apoi la urma urmei ce, parecă nă suntem toți oameni? Nu se poate întâmpla oare cu toți același lucru? Toți suntem doar păcătoși. Și-apoi dă-i și dă-i și dă-i înainte cu mila noastră umană pentru pungăși.

Nu știu ce să afirm, dar la dreptul vorbind susțin sus și tare, că în modul acesta nu ne putem pune baze temeinice și viguroase tinerei noastre țări. Răul nu se va putea curma la noi numai dacă se vor scoate și cele din urmă fibre ale rădăcinei și se vor arde pe rugul pedepsei. Cei cari fură și sunt ertați, vor fura fără de vre-o teamă și a doua oră. Iar cealaltă tabără a oamenilor cinstiți, dar săraci, au tot dreptul să-și zică, dacă X, Y, a furat și s'a îmbogățit umblând azi în automobil, de ce n'am fura și noi să fim și noi bogați, căci dacă el a scăpat de pedeapsă, deci n'am putea scăpa și noi?

Aici e marea vină a guvernelor noastre. Îți fac impresia că în loc să pedepsească abuzul, furtul etc., îl încurajează de-a dreptul. O, câte exemple n'ași putea aduce. Cel ce fură un milion se plimbă liber, iar cel ce fură un singur sutar, zace cu anii în întunecul închisorilor.

În alte țări ca America, Cehoslovacia, știm cu toți că nu de mult, au fost trași la răs-

pundere înaintea instanțelor judecătorești chiar unii miniștri, cari s'au făcut vinovați de afaceri ilegale. La noi protecția a ajuns culmea. Cei mai ticăloși și ordinari hoți au sprijin ascuns în cine știe ce personalitate superioară.

Nerușinarea merge chiar mai departe. Nu mă sfiesc să aduc un exemplu în acest sens. La o discuție a câtorva oameni cu situație socială frumoasă, unde întâmplător participam și eu, se discuta chestiunea creerii unei clase aristocratice.

Un anumit „domn” aproba cu tot dinadinsul faptele incorecte ale unor funcționari delapidatori ai banului public, zicând că noi Românii avem imperioasă necesitate a ne crea o clasă aristocratică cum o au și alte popoare. El nu vede cum s'ar putea crea această clasă, dacă unii funcționari, nu și-ar însuși fie pe orice cale, banii, în acest scop. Mai cât nu zicea „domnul nostru”, că dacă ar avea de unde, ar fura și el. Aduc acest exemplu ca să arăt numai până unde este capabil un om să meargă în setea după bani și până unde se poate avânta perfidia nemernicilor, cari se numesc oameni inteligenți. Mă mulțumesc numai a înregistra acest fapt—comentariul să și-l facă fiecare în parte.

Suntem singura țară pe rotogolul pământului unde se întâmplă minuni uimitoare.

De ce se întâmplă? Fiindcă ne lipsește controlul și muștrarea de conștiință, precum și simțul de răspundere. Dacă fiecare superior și-ar controla serios subalternii, dacă nenumăratele inspectorate de tot soiul n'ar fi în parte, cel puțin simple sinecuri, dacă vigilența administrativă n'ar fi adesea platonică, dacă conștiința datoriei ar funcționa mai puternic, dacă fiecare individ și-ar îndoi datoria în rolul său, mare sau mic, cu toată siguranța impulsivităților celor răi ar întâmpina o rezistență învingătoare.

Altfel însă, mă mir ce mai așteptăm? Ve-

dem tâlharii ziua mare cum se plimbă pe trottoare în haine elegante și cu briliante la inele, îi vedem cum ne sfidează becisnic din automobile luxoase, împroșcându-ne cu noroiul străzilor în ochi și noi pe lângă toate acestea, îi compătimim, în loc să înfundăm beciurile temnițelor cu ei, îi ertăm, în loc să-i excludem din societatea oamenilor de treabă și temători de Dumnezeu.

Trebue deci să fim dârzi și hotărâți în reacțiunea, care va trebui începută fără întârziere. Ca să putem asigura un ritm regulat mașinării administrative din țara noastră, trebue ștearsă cu orice preț rugina, care atacă energia obștească și nimicește repede și sigur.

Ce folos are obștea în genere că autoritățile anunță prin comunicate gras plătite ga-

zetelor, că sunt pe urmele cutărui și cutărui funcționar dispărut cu 4—5 milioane lei, iar când este prins, însuși agenții „secreți” (poate secreți) îi fac scăpați. Te pomenești că însuși funcționarul Danilescu, autorul furtului de 5 milioane lei dela administrația financiară din Cluj, va fi eliberat? Ar fi culmea!

Sub astfel de împrejurări tânguiriile noastre devin banale și inutile.

Oamenii cinstiți să tânguesc și hoții fură... Am inventat involuntar un proverb,—sau dacă nu, am scris cel puțin o propoziție, care poate rămânea proverbială.

Deci înc'odată mai mare pond pe control și mai multă energie la aplicarea pdepselor!

ADEVĂRUL ȘI RĂZBOIUL

DAILED HERALD” a publicat un strigăt care e închinat cărții „The Truth and the War” a neînsăpăimântatului luptător E. P. Morel. Unele părți din acest strigăt sunt foarte interesante și pentru cetitorii Epocii de Aur. Morel își îndreaptă următoarele cuvinte tăioase către Guvernatorii Europei:

„Înainte cu nouă ani ați condus popoarele la abator. Cu instrumente ucigătoare, pe căi ascunse, în sfaturi secrete, cu jurăminte și contrajurăminte, sforțați a întrece pe inamicii voștri în viclenie, asemenea lor, deja de mult pregătirăți masselor drumul morții. Le-ați vorbit lor de libertate și dreptate, de progres, siguranță și pace. Le-ați poruncit în numele lui Dumnezeu să ucidă, ați pretins binecuvântarea Lui în întreprinderile voastre, iar pe milosul Christos, pe care din nou l-ați răstignit, l-ați strigat în ajutorul vostru. Ați promis popoarelor o lume fără de ură; care va fi purificată [curățită] prin jertfa lor, sfântită prin martiri, curățită prin lacrimile femeilor, spălate curat în sânge: în sângele tinerimii!

A urmat lună după lună, au murit ani și au înviat iarăși; și voi încă tot ați poruncit să omoară. Fără de formă bătuciți în pământul setos, sfârticați și trântiți, horte sângeroase unde odată era peptul, ochi săriți din găurile lor, membre mutilate și spânzurate, așa au murit ei de sete și în râni în vulcanul de granate—au murit zbatându-se în sârmele ghimpate, și-au tras intestinele lor după ei și au putrezit de vii în tranșeele pline de cadavre. Și voi ați fost aceia, cari toate acestea le-ați cauzat. Voi! Voi! Ce au făcut ei, aceluia, cu care ei au trebuit să lupte? Și ce aceștia lor? Acești tineri înfloriți, toți plini de bucuria vieții, sunt toți din sămânța unui om, purtând aceleași speranțe

și năcazuri. Și, în ciuda tuturor, încrederea va fost în cei rămași, în cei ce au luptat, dar n'au căzut. Încă tot nemăsurată a rămas greșala voastră. Voi ați purtat deplină socoată de lipsurile văduvelor și orfanilor: nemăsurată a fost crima voastră. **Și cu toate acestea ați fi putut câștiga iertare;** pentru că neobosită este răbdarea poporului; fără margini de mare simplitatea inimei lui, neistovitor curajul lui, capabilitatea de a răbda.

Dar voi i-ați rătăciti!

Unde este libertatea promisă lor? Aceasta este libertatea, de-a muri de foame în mijlocul celor ce se scaldă într'un lux? Unde-i dreptatea? Înțelegeți voi sub aceasta legea săracilor și legea casei săracilor? Unde-i siguranța? Cugetați voi prin aceasta siguranța celor fără adăpost și fără de patrie? Unde este pacea? Numiți voi poate așa zisa pace a morții? Pentru că din nou pregătiți pentru secerea morții un seceriș. În nebunia voastră pregătiți încă mai crude instrumente de distrugere. În răutatea și blestemăția voastră dați din nou averea poporului pentru supunerea lui. În orbirea voastră căutați iarăși, a vă descoperi nelegiuirea prin încercare în sângele celor nevinovați. Infectați cerul cu flote zburătoare de nimicire, cari în curând vor învâli orașele adormite în aburi de otrăvuri, într'o singură noapte, nimicind lucrul persistent la sute de ani, aruncând bombe aprinzătoare pe străzi strâmte și clădiri sau edificii, unde locuiesc selavii voștri lăsând puvoii de gaz omoriftor peste țară, expunând comune întregi la moartea înecătoare. Cu sânge rece, cu o răceală de inimă și cu o precugetare, care de mii de ani a făcut din voi măestri criminali, voi ați plănuit apusul popoarelor. Prin o ocupație fericită ați tăiat pădurile de brad, molid și de stejar, cari v'au servit planurile voastre, ați prefă-

cut laboratoarele voastre în sale de ucidere, ați făcut din chimicii voștri ucigași plătiți, ați prostituit știința în serviciul omorului, ridicându-vă prin nemaipomenita măsură a măcelăriei la demnitate și virtute.

Voi ați plantat, cu o putere de judecată mărginită la imbecilitate, nimicirea centrelor popoarelor fructifere, a stupilor mari de industrie; nimicirea recoltei și a toată viața plantatoare. Ținta bombelor voastre va fi locuința aceloră, cari lucrează în ateliere, fabrici, în curți și cari lucrează pământul.

În numele lui Dumnezeu vă întreb eu: Cine și ce sunteți voi, că voi faceți acestea lucruri? De unde vă luați voi dreptul de a da legi, de a governa și de a administra? Nu treceți voi prin acestea cu cugetul peste pragul conștiinței la răsplată ce vine? Credeți voi, că indulgența poporului e fără hotar? O voi popoare, jertfa comună a marelui războiu! Cel mai mare pericol a perioadei și a dibăciei voastre se apropie pe aripi grăbite amenințând desperat. Deșteptați-vă la cunoștința pericolului care să apropie, înainte de ce mecanismul neînduplecat se va zdrobească în brațele lui îngrozitoare, înainte de ce demonii fricii și urei să vă facă mingi de joc, înspăimântătoare! Dacă nu vă uniți, pentru a înlătura catastrofa, apunerea voastră e sigilată. Voi, cari iubiți tinerimea, voiți voi din nou să vedeți copii vostri jertfiți?!

Aduceți-vă aminte! Ei v'au poruncit se vă înarmați de dragul siguranței. Voi ați prins armele și astăzi sunteți mai puțin siguri, ca oricând altă dată, de nebunia lor criminală. Iară vă poruncesc vouă ca să pregătiți armele cele mai drăcești. În timp ce din tigaia de topit a laboratoarelor lor să înalță aborul gazelor puturoase, care arde și înecă; gaze ușoare, cari amestecându-se cu aer, amenință cu descompunere toate ființele viețuitoare; gaze grele cari cufundându-se sub coperișul înalt vă vor urmări până în inima pământului. Veninuri, cari destilate în tuburi de probă, vă nimeresc stropi după stropi, e arta unei puteri rele a unui Cesare Borgia. Corpurile voastre, copii voștrii, casele voastre, orașele și satele voastre, țara patriei voastre, acestea sunt țintele lor. Voi nebulilor! pășiți după propria voastră ocupație!

Înainte cu câțiva ani ar fi fost posibil de a întoarce răul, catastrofa și haosul. Astăzi sunt lucrurile în Europa așa de mult dezvoltate, încât factorii guvernători urmând ca unui simplu nevăzut pun în mișcare lupta din urmă iresistibilă. A unei strămtorări cărei asemenea n'a mai fost, după care tot așa de sigur va urma stabilirea adevăratei împărțiri de pace—in tocmai după cum urmează primăvara după iarnă.

MINCIUNA

BAZA, fundamentul răului personal sufletească și social este minciuna. Căci acest viciu ia forme nebănuite cari înșeală un ochiu superficial văzător.

Omul începe să mintă înainte de a avea cunoștința lumii externe și interne. Incepe să mintă odată cu articularea graiului. Priviți copiii!... Mint de frică ca mai apoi să ajungă a minți din obișnuință. Adulții mint când este vorba de a acoperi greșelile, iar puberii mint când este vorba de a procura plăceri trupești. Și rămâne stabilit că odată practicat acest viciu în măsură oricât de mică, cu timpul se înrădăcește și ajunge cu timpul să fie pentru om a doua natură a lui.

Pentru un om căruia minciuna i-a intrat în sânge a falsifica adevărul, este ceva normal. Minte fără să-și mai dea seamă de prăpastia în care se afundă treptat. Se duce însă la fund încet și sigur. Căci minciuna pervertește și viciază funcțiunea intimă a sufletului căruia îi aduce pagube greu de reparat.

Pericolul mare însă, constă în aceea că

minciuna aduce după sine și alte vicii. Aduce după sine desfrânarea, beția, jocul de cărți cu tot cortegiul de păcate ce se leagă de aceste patimi.

Cercetați bețivul!... Iși minte nevasta.

Cercetați cartoforul!... Minte pe oricine pentru a-și procura bani, cu cari să-și satisfacă poftetele ce-l roade.

Căci minciuna stă la temelia păcatelor.

* * *

Contra minciunei este o doctorie sfântă: **Biblia**. Cel în care s'a înrădăcinat răul minciunei, să soarbă învățătura sfântă și se va lecu. Să se adape din **Cartea Adevărului** și va isgoni **Minciuna**, care-i otrăvește sufletul. Să aibă în vedere eternitatea adevărului față de relativismul minciunei.

Să nu uite că adevărul a fost atât de scump Fiului lui Dumnezeu, încât a suferit crucificarea pentru apărarea lui. Că viața lui Isus este apoteaza triumfului Adevărului.

Iar a omului cinstit trebuie să fie învingerea minciunei și izbândirea Adevărului.

Marin Dinregat,

NISIPUL TIMPULUI SE SCURGE

STAI pe malul unui râu uriaș. Vezi râul astăzi, îl vezi mâine că este același, dar nu mai vezi aceeași apă. Ea curge înainte, și la fel curge și râul timpului. În sine, el este nesfârșit, fără început și fără capăt. Pentru noi însă el este scurt, este de abia un moment. Curge încet, întinerește, încât o zi ni se pare cât un an. Dar curge grăbit la bătrânețe. Anii ne sunt cât săptămânile, și foarte în curând nu-i mai avem.

* *

Nu avem decât trei lucruri în viața aceasta: timpul, gândul și acțiunea. Timpul în care să gândim și să făptuim, gândul cu care să ne conducem faptele, și faptele, prin care să dăm preț timpului și gândului. Singurul lucru ce-l avem în timpul de față, este momentul acesta. Viața o constituie acest moment actual. De-l neglijăm, am neglijat viața însăși.

* *

Maeterlink scria într-o teză despre „Viitor“:
„Timpul este un misteriu, împărțit de noi în mod arbitrar în trecut și viitor, cu scopul de a încerca și a înțelege ceva din esența lui. Luat în sine, el nu este decât un prezent imens, etern și fără mișcare; într'insul tot ce are loc sau va avea loc, se găsește nemutabil; într'insul afară decât în mîntea omului efemeră, ziua de mâine nu se poate deosebi de cea de ieri sau de astăzi“.

BCU Cluj / Central Uni

Suntem în cursul unui alt an nou, anul al 24-lea al veacului nostru, al sută-milioanălea an, poate al micii planete pe care trăim. Avem în urmă milioane de ani de pregătire, milioane de ani de dezvoltare spre perfecționare, înaintea noastră. Pentru noi, însă; adecă pentru fiecare din noi, nu există decât acest ceas actual de muncă sau neglijență. Bătrânul din ilustrația aceasta veghind asupra nisipului ce se scurge prin stielaceas, veghiază asupra tot ce are dânsul, asupra trecerii timpului.

* *

Unii dintre noi [foarte mulți] nu fac decât să-și piardă timpul. Ar fi poate mai bine exprimat, spunând, *că timpul ne pierde pe noi în urma lui*. Sunt unii, care stau și privesc trândavi în ce chip curge râul, alții, cari ieșind la el, lucrează acolo, îi strunesc puterea, sau i-o utilizează la căratul poverilor grele și folositoare.

* *

În ce chip este viața vrednică de trăit? „Trăind-o după dictatele rațiunii“, ziceau stoicii.

„Trăind-o cu dispreț de toate cele socotite de alții ca importante“—au zis cinicii.

„Trăind-o numai pentru plăcere“—spuneau epicureii. În realitate care-i este scopul adevărat? Răspunsul ce-l veți da acestei întrebări, vă va arăta caracterul în mod mult mai lămurit decât oricâte alte constatări ce-ați putea face.

Viața este vrednică trăită muncind virtuos și onest, pentrucă este vădit, că munca este menirea omului; aceasta a fost voința lui Dumnezeu, ca

forța sau puterile date de el tuturor ființelor viețuitoare, să fie *întrebuințate*; iar omului, care pe acest mic pământ este creatura cea mai de seamă, îi revine responsabilitatea cea mai grea în ce privește întrebuințarea sau neîntrebuințarea timpului.

* *

Este datoria fiecărui om să facă tot ce poate mai bine și să fie sigur că el face ceea ce poate mai bine și în ce privește interiorul său. Simplu evitarea neînțelegerii, a te purta drept sau cum se spune într'un banal cântec, împrăștierea de seminte ale bunătații, nu este deajuns.

Este o fabulă, despre un om pus la post într'un mare far clădit pentru călăuzirea corăbiilor pe mare. Maeterlink ne vorbește despre el în cartea sa „Înțelepciune și Destin“. Pe țărm, aproape de far, erau câteva familii din cale afară de sărace, cari trăiau în mici cabine și duceau lipsă de petrol. Omul din far n'a putut rezista solici-tărilor lor și li-a dat din gazul ce trebuia să-l păstreze pentru marile lămpi din turnul farului. Veni-noaptea cu furtună și corăbiile naufragiară viețile de pe ele se pierdură. Omul din far împrăștiase seminte de ale bunătații, atunci când nu trebuia și cum nu trebuia. Săvârșiți lucrurile mici—lucrurile de natură bune, conțin toată bună-tatea posibilă. Dar în timp ce stați veghind lângă sticla ceasului care reprezintă viața voastră, să fiți siguri, că încercați a face și alte lucruri, în legătură cu lucrurile mărunte ce le împliniți. „Marele“ este comparativ. Încercați ceva mare, cel puțin pentru voi.

* *

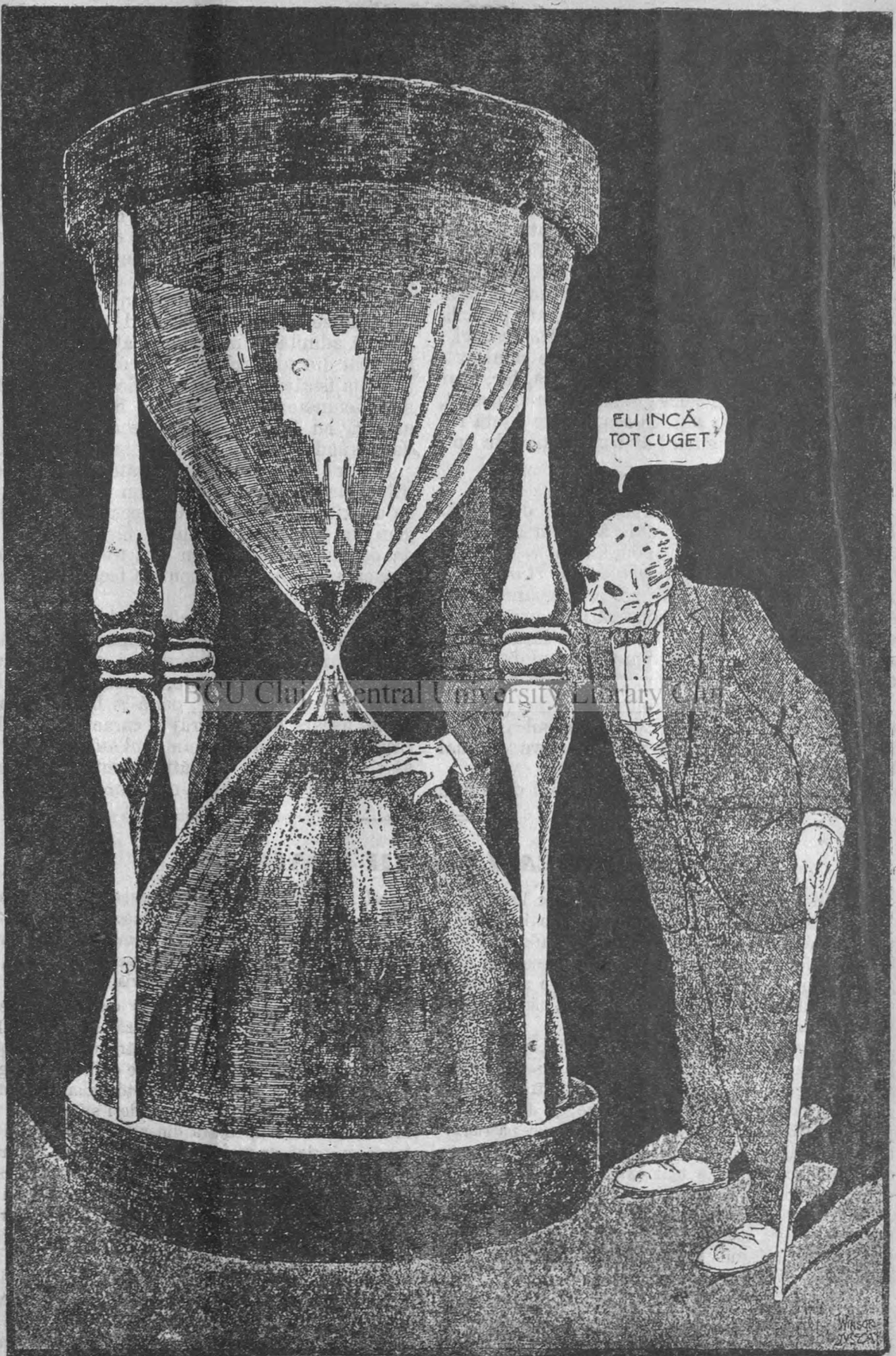
Dificultatea ne este, că ne găsim mereu scuze. Unul spune, că el n'a avut niciodată „șansă“ de a face ceva de valoare. Aceasta este scuza cea mai comică. Conducătorul de poștă cel mai bun ce l-a avut vreodată Anglia, a fost doar un orb. Oratorul cel mai mare al grecilor se bălbaia scandalos în primii săi ani. Washington fusese bătut mereu în luptele sale și chiar părăsit de soldații săi. Din 1000 de succese mari, 990 cel puțin au fost atinse de oameni, cari au început fără nici o „șansă“. Tocmai pentru aceasta au ajuns la izbândă. Ne având „șansă“ ei s'au hotărît să și-o facă.

Un altul vă va spune: „Sunt legat de afacerea sau de acelaș lucru veșnic, mai mult nu mi-a dat decât să-mi văd de el și de acesta nu pot“. Newton, cel mai mare geniu matematic din câți au trăit vr'odată, și unul dintre cei mai stăruitor muncitori, deținea o mică funcție de stat și era fericit îndeplinind-o. Pe acesta nu l'a împiedecat nimic, ca el să-și ducă la capăt adevărata sa operă mare.

* *

„Am o familie, căreia trebuie să-i port grija, am copii ce-mi sunt o povară; trebuie să mă îngrijesc întâi de ei“. Aceasta este acuza multora, și poate este cea mai bună dintre scuze. Tot atunci este și cea mai rea, pentrucă un om, care are astfel de responsabilități, are de dragul fiecărui copil câte un nou motiv de a munci mai tare, câte

NISIPUL TIMPULUI

un nou motiv de a-și da seama, că raționarea nu-l costă bani, ci numai puțin timp și concentrare. Iar gândirea, și numai una făcută la timpul potrivit și în chip potrivit, îți poate aduce reușite și glorie, și te poate face folositor tuturor locuitorilor pământului.

Fiecare își are răgazul său, și fiecare după abilitatea ce o are, are puterea de a gândi. Nimeni așa dar nu poate spune: „Eu n'am avut niciodată „șansă“. Avem șasezeci de „șanse“ în fiecare oră. Noi însă le lăsăm să treacă aceste ore, cari sunt nisipul din sticlă și să curgă neîntrebunțate. Facem cu toți scuze, dela cel mai mare până la cel mai mic. Să cităm din nou pe Maeterlinck:

Asasinul vă va spune: „Ucid, este adevărat, dar cel puțin nu fur. Iar acel care fură, fur, dar cel puțin nu înșel; și celce înșeală că nu-și înșeală, cel puțin pe fratele său. Și așa fiecare caută refugiu în ultimul fragment al frumuseții sale spirituale“.

* * *

Un an trecut, este o uriașă parte din viață. Fiecare din noi e mai mic decât eram cu un an în urmă, pentru că mărimea omului nu se măsoară cu palma, ci cu anii de muncă ce îi mai rămân. Ceeace îi sunt unui moșier pogoanele sale, sunt anii și lunile pentru noi, a căror proprietate ne este timpul. Inșă nu este de folos să încercăm cu regrete anii scurși, ori că i-am întrebunțat bine, ori că i-am întrebunțat rău. Aceia sunt duși.

Problema este să ne folosim înțelepțește de anii ce-i mai avem, și în special ceasul prezent, făcând în acest timp să plănuim ceva tot mai bun pentru noi.

Dacă ultimul an l-ați pierdut, în anul de față se

lucrați cât în doi. O puteți face. Nu stați, ca bătrânul din ilustrația de față, ca să veghiați asupra scurgerii timpului; mai bine hotărâți-vă [ce vă pasă că sună ridicol și deșert] să opriți timpul din sborul lui, ca să vă privească și să vă ia în seamă.

* * *

Ce este de seamă și vrednic? De bună seamă respectul de noi înșine, este ceeace e vrednic; viața este un blestem lipsită de el. Iar pentru un om de realități, respectul de sine nu se poate baza pe nimic, decât pe o muncă făcută curajos și vărtos. Un școlar, intrând într'un joc de fugă, se va rușina, pierzând sau nu, dacă l-ai face să admită că nu a fugit cât a putut, că nu a încercat din toate puterile să câștige.

Viața fiecăruia este o făgă; fiecare este arbitrul și îndemnătorul său însuși; fiecare știe, dacă aleargă cu iuțeala cea mai mare posibilă, sau dacă trândăvește ca școlarul lipsit de spirit.

Anii ne sunt pietrele indicătoare ale kilometrilor; fiecare ne socotim acum cursa mai mică cu un kilometru sau an. Cu acest an, 1924, ajungem la un nou început; fără să ne pese de ceeace a fost pentru noi trecutul, dacă am muncit sau am lenevit: putem face din viitor fiecarea ceeace voim.

Lumea a trecut prin iadul războiului și a ieșit din el atinsă și suferindă. Munca onestă, traiul decent, raționamentul serios și acțiunea, nu au fost nicicând mai necesare, ca acum. Dela cel mai tânăr, care acum începe, până la bătrâni sau bătrâne, fiecare om de curaj și caracter să se hotărască să facă din acest an anul atât de bun, încât să-i servească de pregătire pentru a face din ceilalți, ani din ce în ce mai buni.

MĂRIREA LUMINII SOARELUI

AIDEM—să slăvim pentru un moment lucrul așa de comun în natură, care neconțin influențează activitățile noastre și adeseori ne face inimile să ne bată mai vesel, în măsura în care poalește tot ce vedem, și atingem; și pe acel mărș dar făcut nouă de binevoitorul Creator, căruia lumea îi zice lumina soarelui.

Fără să ne importe cum poate fi privită lumina soarelui suntem conștienți de faptul, că toată făptura animală legată de această sferă a noastră, depinde zilnic de baia acestor prețioase raze; și dacă ne-am putea imagina o încetare totală a acestei pătrunzătoare radieri, am vedea că toate lucrurile respiratoare ar înceta curând de a mai exista; pentru că lumina soarelui este întâiul esențial pentru percepția, căldura, creșterea și bunăstarea vieții animale și a plantelor. De aceea suntem de acord cu cuvintele înțeleptului (Eclesiastul 11:7) „Dulce este lumina, și plăcut este ochilor a vedea soarele.“

Elementul acesta este atât de important, încât toate darurile câte le avem au existența atârănătoare de el. Insuși pământul și-a început rotația sub îmboldurile binefăcătoare ale unui fel de lumină. „Să fie lumină“

a fost întâia poruncă dumnezească. De atunci au urmat porunci după porunci, până ce pământul, întunecat adințioară și fără nici o formă și gol, s'a mișcat din axa sa, ducând cu ele făpturi fără număr, mici și mari, în cari era „suflare de viață.“

Când la sfârșitul zilei soarele dispăre și ne lasă în întunecime, omul se consolează de absența lui în modul cel mai bun posibil și întrebunțează—pentru a suplini lumina—expedientele pe cari i-le dă ingeniozitatea. Noaptea neagră este totdeauna un timp de morocănie și uneori de groază, deși știm că nu peste mult soarele are să răsară din nou. Dar ce ar fi dacă luminosul glob ar trebui să ne părăsească pentru câteva zile. Se spune, că pe timpul celor trei zile de întunecime ale Egiptului, oamenii nu se vedeau unul pe altul și nu se mișca nimeni din locul său; iar istoricul evreu Iosif, relatează, că sub această teroare o mulțime au murit, în mod jalnic.

Dar cât îi va trebui lumii pentru ca să devină un haos negru, plin de groază și dezolare? Atunci nu ar mai fi strop de culoare plăcută, nici flori frumoase. Fețele prietenilor noștri ar înceta atunci de a mai străluci la noi. Toată căldura atmosferei

ar dispărea fulgerător, și ar veni un îngheț universal. Exploratorii antici povestesc, că întunerecul dăinuitor al iernii este grozav de deprimant în regiunile polare. Chiar și căinii aborigeni sunt incapabili de a-l suporta; privirea unei candelă aprinse—care le sămăna palid cu soarele—li făcea să dea expresie celor mai exuberante sau abundante lătrături de mulțumire.

Dar dacă razele soarelui ar înceta de tot, pământul ar răci imediat, și nici o creatură vie nu ar putea exista. Copacii s'ar sgârci și s'ar usca; semănăturile ar pieri; animalele și paserile și-ar da imediat suflul, și toată omenirea ar ajunge pradă pieirii imediate.

Fără un fel oarecare de lumină, toate cele devin invizibile. Nimic nu am putea atunci distinge, nici nu am putea ști cât sunt de departe de ochi. O absență complectă a luminii este egală deci cu starea de orbire totală, din care pricină darul luminii și facultatea văzului sunt tovarăși nedespărțiți. Despărțiți pe una sau pe cealaltă și omul rămâne în întunerec. Luceașul acesta este același pentru toate simțurile din organismul omului. Astfel sunetul, nu este de nici o trebuință fără aparatul auditiv, și la fel acesta, dacă sunetul nu este în operație.

Din aceasta vedem, că este esențială formațiunea potrivită a diferitelor organe, pentruca fiecare în parte și toate împreună să corespundă influențelor ce vin din natură. Faptul, că totul este așa de bine aranjat și de just proporționat, evidentiază în mod conclusiv, că Făcătorul legilor naturii a fost și făcătorul diverselor organe în funcțiune. Și aci să cităm cuvintele lui Solomon: „Auzul urechei și văzul ochiului, Iehova pe amândouă le-a făcut.”—Proverbele 20:12.

Soarele

ORICE valoare să prezinte izvoarele ei inferioare de lumină, știm, că ele dispar ca lucruri neînsemnate în fața soarelui. Va fi bine de aceea, să adunăm aci câteva fapte cari sunt în legătură cu acest guvernator al zilei. Deducțiunile științei arată, că soarele este situat la o depărtare de aproximativ 92.000.000 de mile de pământ, o distanță atât de mare, încât unei locomotive i-ar trebui 200 de ani pentruca mergând neconținut cu o iuteală de 50 de mile pe ceas, să poată ajunge o atât de depărtată destinație. Soarele, cu întregul său sistem se transportă prin spațiu cu o iuteală de 12 mile pe secundă sau mai bine de 40 mii de mile pe ceas. El se învârtă ca stea în jurul stelelor fixe, de cari sunt peste două mii de milioane. Ele călătoresc cu o iuteală la fel de mare; și cu toate că în comparație sunt mai mari decât soarele nostru, ele ne par, din cauza imensei lor distanțe, abia ca niște puncte de lumină.

În mod rațional, trebuie să existe un centru în jurul căruia circulă acești sori enormi; și acest centru s'a dat cu socoteala că ar fi Pleiadele [Găinușa], un grup de stele dintre cari cea mai mare este Alcyone. Dacă deci aceasta este izvorul întregii atracții, atunci trebuie să fie un lucru profund în această întrebare a lui Iov: „Prins-ai tu legăturile Pleiadelor?” (Iov 38:31) Noi zicem: Nimeni nu poate rupe puternicile legături ale puterii divine cari leagă și unesc luminile cerești

ca pe niște părți ale unui mare întreg. Nimeni altul nu are posesia întregii puteri și precizii de judecată, care să învârtă minunatul ceas al Universului decât Dumnezeu; și acest ceas special nimeni nu îl poate opri; el umblă veșnic.—Isaia 45:18, Eclesiastul 3:14.

Intr'adevăr este mai presus de ținta concepției omenești, să aprecieze teneinic mecanismul celest. Noi ne oprim la gândul că sunt milioane de sori strălucitori de o căldură și forță intensă, cari călătoresc în orbitele lor speciale de o mie de ori mai iute decât un tren expres, în deplină ușurință și ordine, fără nici o primejdie de ciocnire. Unul, care nu crede în existența unui Atotputernic Făcător de legi, este pe dreptul numit așa cum îi spune Scriptura: un nebun. (Psalm 14:1) Bine a zis poetul:

„Acel ce nu știe de Dumnezeu,
Să 'nvețe dela legea firii
Că nu-i nimic fără de cauză,
În tot ce i-se dă privirii.
E mărturie legea, despre Domnul sfântul,
Cu care el ne ține cerul și pământul.

Vezi câte mai răsar pe e pământul;
Dintr'un grăunte câte o să nască;
El îi descopere pe Dumnezeu
Oricui va vrea să-l cunoască.
Căci Dumnezeu e cauza legii, care
Face să crească totul ce răsare.

În fiecare an, planeta noastră
Se învârtă dela Apus spre Răsărit
Și știm că fiecare stea se mișcă
Așa, pe-un drum al ei în infinit.
Mișcarea aceasta ne mărturisește
Pe Dumnezeul veșnic ce trăiește.

A cui e legea care guvernează
În spațiu? Legea celor ce răsar?
Și cine dă la toată steaua drumul
Și le conduce 'n drumul lor fugare?
E Dumnezeul cerului și al pământului
Și's toate mărturie faptei Lui.“

Cuvintele lui Isaia (40:15, 26, 28) sunt deasemenea potrivite: „Ridicați în sus ochii voștri și vedeți! Cine a făcut acestea? Scotând ostirea lor după număr; chemând toate cu numele lor; înaintea mării puterii sale, și a mării sale puteri, nimic nu lipsește. Nu o cunoști tu? N'ai auzit? Dumnezeul cel etern, Iehova. Făcătorul marginilor pământului, El nu ostenește, nici nu se obosește, înțelepciunea lui nu se poate cuprinde. Iacă popoarele sunt socotite ca picăturile din vadră, ca praful din balanță; iacă el ridică insulele ca praful din balanță.“

O însemnată icoană a soarelui este, că el este marele rezervor, *nesecata* fântână de lumină, de căldură și energie, atât de trebuitoare făpturilor cari locuiesc pământul. De aceea soarele este simbolul proeminent al nesecatei fântâni de viață și binecuvântare. „Căci soare și scut este Iehova.“ (Psalm 84:12) Acest simbol la fel este potrivit lui Isus Christos, care este azi „icoana fidelă a Tatălui“, și care se va ridica ca un Soare al dreptății aducând mântuire. (Malachi 4:2) Sfinții, acei credincioși biruitori cari au călcat pe ur-

mele învățătorului lor", vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor."—Matei 13:43.

De aceea li-s'a făgăduit lor o natură ca a lui Dumnezeu și de aceea vor avea destulă grație, binecuvântare și viață de împărțit la toată lumea în zilele acum revărsate ale Epocii de Aur.—Romani 8:19-22.

Ce este lumina?

CE ESTE aceasta, pe care soarele o trimite ca să biruească întunerecul și să aducă mărirea zilei? Teoria oarecând avansată, a Emisiunii, privia soarele ca pe ceva ce emană o masă de mici particule luminoase, aruncate de o forță nespusă și cari în mod întâmplător ating pământul în formă de lumină. Teoria aceasta a fost dată cu timpul uitării, în favoarea teoriei undulației. Aceasta asumă existența unui fin mediu elastic, subtil, invizibil, umplând spațiul, penetrând toată materia și fiind numit *eter*; iar aceea din care rezultă lumina, este mișcarea specific vibrantă a acestei substanțe. Ceeace este remarcabil în această teorie, este că nu se transmit particulele agitate, ci numai perturbarea sau vibrația lor.

Un exemplu sugestiv al acestei legi este aruncarea unei pietre într'un lac cu apă limpede. Rezultatul este că se produc valuri simetrice lățindu-se tot mai mult în cercuri cari se ridică prin forța impulsunii și pierd din putere potrivit distanței. Apa corespunde eterului care pătrunde prin toate cele, piatra corespunde soarelui iar valurile valurilor de lumină. Din aceasta vedem, că după cum acele cercuri de valuri din ce în ce mai mari nu pot exista fără apă, tot astfel nici lumina nu se poate produce fără prezența unui mediu elastic, care să fie capabil de o mișcare vibratoare.

Intr'adevăr, eterul trebuie să fie o minune a lucrurilor lui Dumnezeu. Este interesant de notat o scriitură care poate stabilește acest adevăr științific. În Isaia 40:22 citim despre Acela, care „întinde cerurile ca un văl și le lățește ca un cort spre locuință."

Cuvântul „cort" se referă la un loc acoperit sau de locuit și este potrivit tradus în Psalmul 19:3 prin cuvântul „tabernacol."

Cuvântul „cort" [în limba ebraică *dog*] este redat de către învățații tâlmăcitori ai Bibliei sub înțelesul de „văl subtil" sau „membrană delicată", conținând ideea unui mediu supra-atenuat, în care toate corpurile cerești se mișcă și cu care sunt legate toate cele. Daniil a profetizat că „știința va crește" (Daniil 12:4) și de bună seamă această uimitoare descoperire evidențiază adevărul din această afirmație. Prin întrebuintarea practică a acestui mediu, Epoca de Aur se pregătește a trece cu timpul dincolo de visurile fantastice ale idealistilor. De ocazională sub forma de depeși prin telegrafie fără fir, se transmit mesajii eterice într'o clipă în lumea largă. Vapoarele pot azi trimite și recepta știri în mijlocul oceanului; și lueru și mai uimitor, cu ajutorul eterului, sunetele azi pot să se transmită cu aceeași iuteală, cu care circulă lumina. Și ca exemplu practic indicând marele succese atinse prin telefonia fără fir, muzica unei orchestre a fost auzită la sute de mile în Oceanul Atlantic, în timp ce de fapt era cântată în Anglia lângă Londra, la Chelmsford.

Câteva minuni ale luminii

LUMINA circulă cu o iuteală de 186.000 de mile pe secundă; o asemenea viteză ca aceasta a luminii, este capabilă să pareurgă equatorul pământului peste patru sute de ori într'o singură minută; iar cele 92 de milioane de mile dintre soare și pământ, le face în abia opt minute și 14 secunde. Cel mai aproape dintre soarii învecinați din spațiu, ne este Alpha Centauri, iar depărtarea îi este așa de mare, că luminii lui îi trebuie mai bine de patru ani pentruca să ne ajungă. Când ne uităm printr'un telescop, pentruca să vedem punctele de lumină din Calea Lăptelui, astronomii ne spun că vedem acum o lumină care a pornit pe drumul ei încă înainte de începutul istoriei umane.

Cu alte cuvinte, presupunând că am avea instrumente optice destul de perfecte și că am fi altundeva, departe de pământ după cum este Alpha Centauri, am avea azi asea scenele îngrozitoare, cari la noi sau petrecut în decursul războiului mondial. Dacă am fi și mai departe cu câteva bilioane de mile, am vedea revoluția franceză și războiul pentru independență al Americii ca și cum ele s'ar petrece astăzi. Și mai departe dacă am fi, am vedea pe Mântuitorul făcându-și minunile și „ducându-se să facă binele." La o și mai mare depărtare am vedea sclipind apele potopului peste tot pământul, și apoi retrăgându-se; și și mai departe fiind, am vedea astăzi minunata grădină a Edenului luminată de gloria unui soare care ne-ar arăta dulcea inocență și deplina fericire a proto-părinților noștri încă înainte de păcătoarea lor. Lucrul acesta s'ar părea o pictură imaginară; dar în ce privește posibilitatea ei, avem o dovadă în fotografie, care arată proba că lumina duce cu ea expresia precisă a condițiilor, scenelor și obiectelor, așa cum ele au fost când a plecat dela ele lumina.

În mințile noastre mărginite, noi am fost asigurați, că multe din rândurile spuse vin prea puțin dela puterea divină indicată în semnificatele cuvinte: „Din locul șederei sale se uită peste toți locuitorii pământului." (Psalm 33:14) Și iarăși citim: „Și nu este făptură ascunsă înaintea lui, chiar toate sunt goale și descoperite ochilor lui, către care avem cuvântul."—Ebrei 4:13.

Rapiditatea luminii a fost confirmată pe multe căi, dintre cari una a fost aceea a experimentului tânărului om de știință, profesorul Hertz. El a descoperit în 1888, că cu ajutorul unui aparat de tot simplu, el poate face să treacă prin camera sa unde electro-magnetice. Ori de câte ori a scos din baterie sa o scântie electrică, el a observat că o altă scântie s'a produs din o mică sârmă ținută la o mică distanță, probându-se astfel, că o forță invizibilă a fost emanată. Aceasta, cu timpul a dus la invenția telegrafiei fără fir, a cărei întrebuințare practică o datorăm mult lui Marconi. Și mai mult, Hertz a descoperit că aceste unde invizibile circulau cu aproape precis aceeași iuteală a luminii, dovedind prin aceasta strânsa lor legătură cu mișcarea eterică. Văzând deci scopul telegrafiei fără fir, sub forma de lumină, vom ține seamă că pentru a produce o energie destul de puternică pentru a transmite știri, bună oară la o distanță de 12.000 de mile, ne trebuie o mașinărie de

neîntrecută forță dinamică. De aceea, prin contrast, care trebuie să fie forța dinamică a soarelui, pentruca eu toate că soarele este la o depărtare de 92 milioane de mile, să inunde în mod literar pământul cu frumusețile vibrații eterice! Și știind că pământul interceptează abia una din 22 de bilioane de părți din marile și mărețele vibrații ale soarelui, noi trebuie să ne minunăm de sublimul spectacol al acestei mărețe creațiuni.

Este lucru știut că soarele răspândește o specială forță vivificantă asupra celor trei regnuri din natură. Ea [forța] este necesară prosperității vieții fructelor, florilor și animalelor, și cele mai sănătoase locuri dintr'un spital sunt acele, cari au maximum de lumină solară. Opera acesteia în verzile frunze ale copacilor din timpurile trecute, din cari a rezultat cărbunele, trebuie să fi fost ceva enorm; și dacă am putea noi să producem data, ar fi o interesantă problemă a arăta câte milioane de tone de lemn s'au produs anual prin acțiunea chimică a luminii. În cursa ei, lumina face un drum cu o precizie și ordine matematică, și multe cărți s'au scris despre aceasta, deschizând minților științifice un câmp de profundă reflecțiune. Tre-când printr'un aranjament de lînți, lumina care vine din regiuni de tot îndepărtate, poate fi într'atâta de afectată, că scenele și obiectele nu pot apărea aparent apropiate. Printr'un alt aranjament al lînților, apoi, obiectele cele mai mici le vedem în toată ingenuitatea și frumusețea lor. Instrumentele optice sunt în stare a face lumina să servească la nenumărate scopuri, și de acestea sunt azi multe și felurite. O minune, într'adevăr, este descoperirea fotografiei, cu ajutorul căreia lumina poate fi receptată, în permanentă, așa cum radiază din obiecte. Avem apoi razele Roentgen, cari pot să penetreze multe obiecte opace, din care cauză ele sunt de cea mai mare valoare în chirurgie, la descoperirea fracturilor, crescendentelor etc.

Razele de căldură, cari sunt atât de unite cu razele de lumină, joacă un minunat rol în natură. Pentru a avea această sugestie, să observăm lămpile obișnuite. Experimentele cele mai interesante au fost făcute de către D-rul Skovensky, exploratorul arctic, care a aprins multe focuri în regiunile polare, cu ajutorul unei bucăți de ghiață, pe care a slefuit-o ca pe o linte convexă, care concentra razele soarelui exact ca și când ar fi fost din sticlă.

Simbolismul luminei

ARĂTÂND ca mai sus efectele naturale și minunile luminii solare, poate vom vedea mai clar, de ce limbajul „lumină și întuneric“ este atât de expresiv și plin de sens. Nu este de mirare, că această expresie este întrebuințată ca o potrivită metaforă denotând deoparte bunăstarea, fericirea și inteligența, iar de altă parte, dușmănia, grija și ignoranța. În Scriptură găsim comparații foarte proprii între lumină și adevăr: acestea efectează mintea și inima, le iluminează și ridică. Despre marea isvor al întregului bine și al darului deplin, citim: „Dumnezeu este lumină, în el nu este nici un întuneric.“ (1 Ioan 1:5) Privitor la mesajile lui prin gura profeților, citim: „Acesta este solia pe care am auzit-o dela dânsul și pe

care iarăși o vestim vouă, că Dumnezeu este lumină și într'insul nu este nici un întuneric.“ Singura lampă care luminează calea ce duce la acea Poartă aurită a vieții veșnice, este neglijatul Cuvânt al lui Dumnezeu. „Candelă piciorului meu este cuvântul tău și lumină cărării mele.“—Psalm 119:105.

Mântuitorul fiind trimis de către Dumnezeu, a putut spune în siguranță: „Eu sunt lumina lumii; cine-mi urmează mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.“ (Ioan 8:12) În adevărul acestor cuvinte profetice, urmașii Lui credincioși au fost toți „lumini ale lumii.“ Progresul științei pe toate tereaurile, și în special al adevărului biblic, este o împlinire a lui Daniil 12:4. Citim apoi: „Și tu Daniil tănuiește cuvintele și sigilează cartea până la timpul sfârșitului: atunci mulți vor curteera, și cunoștința să va înmulți.“

Puțini din îmblânzitele milioane de pe pământ sunt atenți la „minunata lumină“ ce o aruncă Scripturile asupra acestor lucruri, de cari toți sincerii studenți în Bibliei au azi privilegiul să se desfășoare. Minunatele zori ale zilei perfecte într'adevăr te transpoartă. Pentru aceștia, „zorii se arată pe munți“, câtă vreme la ceilalți, ale căror inimi mor de frică, eset „ziua durerii“ și a întunerecului.“—Ioel 2:2.

Puțini într'adevăr, își dau seama, că îndreptățitul împărat este aici de fapt, venit ca să lumineze întunerecul și să-l împrăștie. Maiestroasa lui prezență nu poate fi localizată; ea se aseamănă din contră luminii soarelui. „Căci precum fulgerul iese dela răsărit și se arată până la apus, astfel va fi și venirea [grecește *parousia* însemnând *prezența*] Fiului omului.“—Matei 24:27.

Când studenții Bibliei declară relativ la multiplă mărire a împărăției ce vine, unii dintre acei cari îi ascultă, își exprimă neîncrederea cu cuvintele: „Acesta-i un lucru prea bun, pentruca să fie adevărat.“ De altă parte, aceștia credincioși mesageri spun, că cuvintele nu sunt în stare să exprime negrăitele bucurii ce vor veni de bună seamă pentru cei viitori și pentru supuși. Ca o confirmare ascultați aceste cuvinte profund figurative dar excelente, ale profetului: „Atunci luna se va roși și soarele se va rușina, căci Dumnezeul oștirilor va domni pe muntele Sion, și în Ierusalim și înaintea bătrânilor săi în mărire.“ (Isaia 24:23) Și iarăși: „Atuncea lumina lunii, va fi ca lumina soarelui, și lumina soarelui va fi de șapte ori pe atâta, ca lumina a șapte zile, în ziua în care Dumnezeu va drege spărtura poporului său.“—Isaia 30:26.

O figură deosebită în legătură cu lumina literară a soarelui este aceasta, că el își face marea operă în tăcere. El provoacă într'o sublimă tăcere muzica pământului și a cerurilor rotitoare. Cât de asemănător este el adevărului care culminează în dreptate! Am spus, că fructul rar și prețios al acestuia se coace „în pace.“ (Ioan 3:18) Poetul a zis:

„Lumina este 'n veci tăcută.

Ea strălucește dimineața 'n perlele de rouă

Ea se arată noaptea 'n cornul lunii,

Ea își țese aurul pe norii de amurg,

Dar nu i-se aude nici un sunet;

O vezi lucind pe stânci, dar nu răspunde.

Lumina e curată totdeauna,

Frumusețea ei nu-i mână să o fure,
Sau liniile ei cerești să le păteze.
Ea-i lucrul cel mai minunat în lume,
Și mai curat: icoana adevărului ceresc, curat de veci.
Ea-i adevărul, cu grandioarea liniștii pe umeri
Iși face drumul ei ceresc;
Străluce, și cu razele-i binecuvântă
Bobocii plini de-a cerului virtute;
Făgăduiește zi de vară țării,
Și-o face 'ntr'una și o va tot face,
Pânăce 'ntreg pământul va fi plin
De fructele virtuții:
De pace și cântări de preamărire.
Curat ca și lumina e adevărul,
Și nu-i nimic să poată să-i fure măreția,
Să-l poată pune 'n slujbă necurată.
O nu! Cereasca măreție-a lor
Va apăra, când trebuie, universul."

În concluzie, noi să privim mult la răsăritul soarelui, a cărui influență împrăștie tot întunerecul nopților, ca și când ne-ar aminti despre răsăritul Soarelui Dreptății—Isus și credincioasa lui Mireasă—a că-

rui prezentă și blagostovită influență va însemna ștergerea tuturor păcatelor, grijilor și relelor și va aduce ca o binecuvântare: harul, sănătatea și viața, tuturor familiilor de pe pământ. Și dupăcum soarele de pe cer ne aduce înainte înfățișeri pe care artiștii își cheltuesc viața pentru a le copia pe canava, farmece cari inspiră pe poeții și pe toți iubitorii de natură, albastrul des al cerului cu norii lui mereu mișcători și luminați de soare, viul verde al livezilor presărat cu mii de floricele gingașe, fructul plăcut al orchideelor, pitoreștile peisagii și maiestorii munți încărcăți, roua ce sclipește ca milioane de diamante, sclipitoarele cataracte, păsărelele vesele cu înfățișări frumoase și drăguțe, cari toate exprimă mărirea variată a luminii soarelui, amintindu-ne despre acele esențiale încântări cari aparțin inimii și minții și cari vor veni cu siguranță sub minunata și fermecătoarea influență a spiritului dumnezeesc al adevărului. Atunci se vor împlini următoarele cuvinte profetice: „Voiu vărsa spiritul meu peste toată carnea.“ Și într'adevăr viu sunt, și mărirea lui Iehova va umple tot pământul.“—Ioel 2:28; Numerii 14:2.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

Ce este arborele de ceară?

ARBORELE de ceară este un arbore ca toți ceilalți arbori dela noi. El crește în America de sud, spre partea nordică, în împrejurimile vulcanului Tolima, chiar la 2500 m. înălțime deasupra nivelului mării. Acest palmier de o frumusețe extraordinară se numește în limba latină „Ceroxylon andicola“.

Cei dintâi, despre cari avem cunoștințe istorice, cari ne-au făcut să cunoaștem această plantă, sunt Humboldt și Bonpland, iar în urmă diferiți alți călători și naturaliști vestiți, cari în sețea lor de descoperiri au cutreerat părți întregi de lume.

Pădurile cari le constituie acești arbori par de departe coloane albe de marmură, sau coroane de fildeș. Acest arbore produce un fel de ceară, care se întrebuintează în comerțul zilnic. Trunchiul este svelt și are o înălțime până la 80 metri. Frunzele lui asemenea au o lungime de 7—9 metri.

Atât trunchiul, cât și frunzele sunt acoperite de o pătură ceroasă, care dă un aspect alburii. Fructele sunt lungi de peste un metru și jumătate, iar florile, sunt galbene. Carnea fructelor are un gust mai mult dulceiu. Locuitorii din acele ținuturi și-au făurit o existență permanentă din ocuparea cu recoltarea cerei produsă de acești arbori. Ei se înalță dealungul tulpinei cu ajutorul unei benzi de piele anume făurită în acest sens.

Sunt și locuitori mai nemiloși, cari în dorul lor de bogăție și câștig mai mare distrug păduri

întregi de astfel de arbori, chiar și dintre cei mai tineri și astfel, toate regiunile acele sunt amenințate a fi pustiite complet. Aceasta ar fi un mare păcat.

Ceara scoasă de pe arbori este împachetată în lăzi, topită și pe urmă se fabrică din ea lumânări.

Ceara curățită are culoarea albă gălbău. Un arbore poate da până în 15 kgr. de ceroxilină.

Ceara aceasta este căutată pretutindenea, ca un articol de mare valoare și se vinde cu prețuri destul de mari. Ceara are aromă plăcută și arde foarte luminos.

Amestecată cu seu, arde mai bine și mai încet.

Lemnul acestui arbore este puternic și fiindcă rezistă mult timp putrezirei, se folosește la construcții de corăbii și locuințe pentru locuitorii indigeni.

S'a descoperit raza infernală care omorâă orice ființă dela distanță

D. H. GRINDELL-MATTHEWS, tânărul inventator englez continuă experiențele cu raza invizibilă și distrugătoare pe care pretinde că a descoperit-o.

După dânsul, această rază, are facultatea de a face să cadă un avion din plin zbor; să explodeze pulberările dela distanță, să oprească orice aparat pus în mișcare de un motor și a omori de departe orice ființă vie.

D. Grindell îndreptând raza sa spre un soarece, care se găsea la 20 de metri micul animal a fost omorât fulgerător.

SOLUȚIONAREA UNEI CRIZE

TRECEM dint'o criză într'alta. Nu s'a vorbit de criza politică și deja se urcă pe tribună oratorul și vorbește de criza financiară, nu s'a accentuat bine criza economică și ziarele și încep să se alarmeze de criza culturală. Nu știu, îmi face însă impresia acest sbucium sufletesc și trupeș cotidian, că noi suntem cei mai nevolnici dintre popoarele acestui glob pământesc. Doicăm și discutăm chestiunile și problemele de interes general cu atâta aprindere și ne asumăm vrând nevrând atâta cunoștință în materia respectivă, încât rămân o clipă pe gânduri înșiși savanții străini de renume mondial, așteptând deslegarea vecinicului nod gordian.

Se înșeală însă, când văd că soluțiile practice întârzie, sunt amânate și neglijate, mai din lipsă de tact, mai din cauza gustului estetic, mai din cauza împrejurărilor de interes personal al buzunarului lacom și fără fund.

Vai, câtă nevoie avem de experiențele altora și totuși nu căutăm să le învățăm, să ne folosim de ele, ca să putem tinde spre binele, pe care-l așteptăm cu toții cu gura căscată. Avem atâția oameni leneși, cari nu și bat capul cu nimic, nu se sfârșesc de nimic, stau întinși cu burta la soare, zicând:

„Pică pară'n gura mea
De-i pica eu te-oi mânca“...

ne mirăm numai că nu-și caută pe cineva ca să le-o și mestece.

Oamenii noștri nu pot să învețe un lucru bun până ce nu se izbesc cu capul de lucrul cel rău. Atunci văd ei numai că trebuie să se întoarcă pe calea binelui. Uită însă de mulțori că isbindu-se, pot să-și spargă căpățâna foarte ușor.

Astăzi după câți-va ani dela marele război mondial aproape toate țările s'au consolidat. Toate au o valută stabilă, numai a noastră continuă a oscila spre prăbușire. Toate și-au regăsit oarecum-va calea sigură pe care trebuie să meargă înainte pentru a putea ajunge la o situație normală, numai noi mai continuăm a dibui în întuneriu și ne poticnim ca orbi de toate gardurile.

Nu odată, ci de nenumărate ori, am căutat să atragem atenția așa zișilor „oameni de seamă“ ai acestei țări, că dacă vitregia vremurilor abătută sute și sute de ani asupra țării noastre, a împiedicat și întârziat dezvoltarea culturii și civilizației aici, nu avem motive determinate ca să persistăm în ideea de a face iarăși totul „prin noi înșine“. Deviza este făimoasă, frumoasă, majestoasă, dar în aceste vremuri este nenorocoasă și chiar dezastruoasă. Atâta vreme, cât istoria dovedește că toate popoarele s'au influențat și imi-

tat reciproc în lucrurile bune și folositoare țărilor lor, cred că avem și noi tot dreptul să profităm de câștigul realizat pe calea progresului de alții.

Aceasta nu este un lucru rușinos—ar fi rușinos numai atunci dacă ne-am folosi de lucrurile rele ale lor.

Ca să dovedesc cele afirmate, voi da un exemplu. Nu mă voi folosi de țările bogate. Voi lua un imperiu descompus și învins, din care n'a rămas decât neînsemnata Austrie de azi. Ei bine, Austria, această țară eminentemente săracă și sărăcită de război, dar bogată în oameni mari, este pe cale de a se reface economiceste formal. Ne va surprinde acest fapt, dar este adevăr curat. Acest stat astăzi și-a regăsit calea, cu ajutorul capitalului străin de sigur, dar a găsit-o. Valuta austriacă este aproape stabilită, dolarul este luat ca unitate de măsură și după el sunt calculate în consecință toate prețurile.

Dar bine înțeles în acest preț sunt calculate atât munca cât și toate obiectele, și socoteala corespunde la prețuri egale pentru orice produse în proporție cu plățile ce le primesc nu numai funcționarii, ci și muncitorii.

La noi autoritățile, când încearcă a opri și pedepsi specula—niciodată nu se referă la orice obiecte și produse. Lovesc astfel când într'o categorie de oameni, când în alta.

Prin acest mod echilibrul ce constituia viața economică normală din alte vremuri, nici odată nu se va putea ajunge, ci dimpotrivă ne îndepărtăm tot mai mult de el.

Și nici nu-i mirare. Când se iau măsuri de maximarea prețurilor grăului, acest aur românesc, economii mai bine îl dau ca hrană porcilor, decât să-l vândă pe prețuri derizorii atâta vreme cât pânza se vinde cu zece și cu o sută de prețuri și alte lucruri iarăși la fel. Va trebui deci să se facă prețuri maxime pentru orice obiecte în acelaș timp. Iar legea în acest sens va trebui executată cu rigoare și demnitate. Tot atunci vor trebui fixate prețuri normale și pentru meseriași. În acest fel vor căuta toți a se mângăia reciproc și a face față cu legea.

Așa sa putut numai ajunge la rezultat și în alte țări. De ce a fost oare nevoie și de experiența noastră tot pe pielea noastră, pentru a ne putea convinge de realitate?

Puteam doar să imităm mai demult această experiență a altora—atâta vreme, cât era numai a lor. De a sigur n'am fi avut de suferit atâta.

E timpul deci să stăruim ca aceste lucruri să fie puse în praxă. Vom presiona chiar. Scumpetea și nelegiuirile ne asfixiază. Nu mai putem tolera.

COPILĂRIA LUI ISUS de M. D.

*Oamenii, din ziuă,
Pe dealuri sapă
Jos la fântână,
Asina adapă*

Isus.

*Intors acasă
Lemne cioplește,
Dealuri înalte...
Cât vă iubește!*

Isus.

*Apune soarele,
Foc pe cărare
Din greu ridică,
Pe dealul mare.*

Isus.

*Și'n noapte luna
Il încunună,
Când peste dealuri
Buciumul sună.*

In noapte,

Al doilea rege

ZIC REGE, nu monarh. E vre-o deosebire? Poate. Voi încerca s'o stabilesc și veți judeca.

Înainte vreme auzisem că imediat după rege, ca listă civilă, venea guvernatorul Băncii Naționale, o persoană tot așa de neresponsabilă. Dar totuși era hăt departe. Vremurile cele noi au adus situații noi și din acest punct de vedere. Astăzi guvernatorul Băncii Naționale a fost de-tronat—părăleşte—de un alt rege de rangul al doilea. Vom vedea totuși dacă e chiar de-al doilea.

Există o mare întreprindere în țară, mare cât un mic județ, unde—persoana nu importă și dacă mă credeți nici nu știu cum o chiamă—s'au fixat acelei persoane următoarele:

Leafă lunară 50.000 de lei, chirie anuală 400.000 de lei, plus o tantiemă pe baza beneficiului real—cel oficial e ca să se înșele acționarii mici și mijlocii—care face cel puțin 14 milioane. În total vre-o 15 milioane pe an.

Bașca de asta două automobile cu întreaga întreținere, din care unul s'a și cumpărat cu un milion și jumătate. Trebuie să fie deci de cea mai

bună marcă. Dar în chestia asta nu mă pricep. Pentru mine unul automobilele au interes și realitate numai când traversez străzile, să nu mă calce, și vă închipuiți că atunci marca fabricii n'are absolut nici o importanță.

Și peste cele de mai sus Măria Sa nu plătește nici un impozit, întocmai ea și regele Ferdinand, iar când voiajează, are diurne fantastice. Or mai fi și altele pe cari nu le cunosc.

Detaliu picant: acest nou rege, ca și cel constituțional, nu guvernează ci numai domnește, căci vechiul director general, care cunoaște afacerea de fir-a-păr, rămâne la locul lui, cu aceleași tantieme, lefuri, diurne, etc., pe care le avea și ca administrator-delegat.

Ce ziceți de bolșevizarea țării?

Așa-i că face progrese uriașe? Vai, naivilor cari credeți că teoriile extreme ne pot duce de râpă și nu faptele extreme ale celor atotputernicii!

Ce zice și regele cel adevărat?

Cum rămâne el cu lista lui civilă?

Și astfel Reșița s'a naționalizat.

(„Adevărul”)

Index

O STĂPÂNIRE IDEALĂ

Marea problemă

INCĂ dela începutul creațiunii, scopul lui Dumnezeu a fost ca omul să aibă pe pământ o stăpânire ideală. De veacuri lucrează Dumnezeu la planul său spre scopul acesta. Biblia, împreună cu alte abundante dovezi, arată pe deplin că se apropie culmea progresului acestui mare plan al său. Fericiți acci, cari pot astăzi vedea și aprecia acest fapt și pot intra integral în spiritul aceluiaș aranjament divin.

Lucru ideal este acela care este desăvârșit, adică excelent în cel mai înalt grad, și de aceea cel mai vrednic de dorit. O stăpânire ideală este o stăpânire excelentă și perfectă în cel mai înalt grad. Pentru că o astfel de stăpânire îi pare imposibilă lumii după ce a trecut prin atâtea experiențe dureroase și neisbutitoare, ea își zice: „O stăpânire ideală nu există și nu poate exista decât în imaginația oamenilor. Este inaccesibilă și de aceea imposibilă.” La Dumnezeu însă ea nu e cu neputință; deoarece este absolut sigur, că la timpul său lumea va avea o asemenea stăpânire. Credința hotărâtă în adevărul acestei concluzii, și în iubirea desăvârșită care susține această credință, face din Creștin o putere în mâna Domnului. Când Creștinul, sub îndrumarea și supravegherea Domnului, exercită această putere dată lui de Dumnezeu, el trăiește conform privilegiilor sale.

Stăpânirea ideală care vine și atitudinea noastră față de ea, aceasta este marea problemă. Cuvântul problemă, în întrebuintărea lui aci, înseamnă chestiunea vitală de determinat. Înseamnă punctul ce avem să-l hotărîm. Chestiunea sau punctul ce avem să-l hotărîm, punându-l lumii în față, este: Împărăția lui Satana stă față în față cu împărăția lui Dumnezeu. Va mai continua Satana a fi „dumnezeul acestei lumi” și a guverna cu mână opresivă? S'au a sosit timpul când marele Dumnezeu al cerului va așeza pe pământ o stăpânire ideală? Această este marea întrebare în campania ce decurge acum. Lucrul acesta să și-l fixeze fiecare creștin în mintea sa acum. Pentru creștinii adevărați nu există un teren mijlociu în această campanie. Nu există compromis. Ei trebuie să ia fără rezervă partea Domnului, sau de nu, vor pierde ceea ce au. Nici un creștin adevărat nu poate fi pasiv în lupta aceasta. Ei trebuie să porceadă la fapte de îndată ce li-se dă prilejul. Ei nu pot fi decât sau reci sau calzi. A fi calzi numai de jumătate, nu se mai poate. (Apocalips 3:16) Cu atât e mai bine de fiecare creștin, cu cât își fixează mai curând și mai adânc în mintea sa lucrul acesta.

Zel înseamnă căldură. El e tradus din cuvântul care înseamnă fierbere. Înseamnă deci ardoarea pentru o cauză, o fervoare en-

tusiastă și devotațiune pentru cauza respectivă. Special la casa Domnului zelul înseamnă o fierbere, o ardere pentru împărăția lui Dumnezeu și devotațiune ei și stăpânirii ideale pentru omenire. Iar acest zel i se cere bisericii acuma. Pentru a exercita acest zel special casei Domnului, trebuie să pricepem și apreciem scopurile lui Dumnezeu. De aceea vom enumăra aci câteva din ele.

Adam, în Eden a fost perfect și a avut un locaș perfect. Pacea și fericirea domniau acolo în gradul suprem. Edenul era un locaș ideal înainte de ce și-a pus Lucifer ambițiunea în acțiune. Omul avea acolo o stăpânire ideală. Nu erau acolo opresiune sau înșelătorie, nu era egoism și nici un rău de nici un fel. Climatul era tot ce se putea dori, nu erau furtuni de afară, și nici o furtună nu turbura calmul senin și interior al omului. Paserile își triluiau cântecile dulci, fearele exprimau mulțumire și pace, florile își împrăștiuau dulcea fragranță a parfumului în aerul curat al dimineții. Copacii își destindeau brațele ca să spună bun sosit zefirului dulce mirositor și băteau în palme de fericiti; și erau fericite câmpiile și toate de acolo. Omul era un monarh al tuturor celor din prejurul său și umbla și comunica cu Dumnezeu.

Atunci a venit egoismul, care este tocmai opusul iubirii. În pieptul lui Lucifer s'a născut o dorință ambițioasă, și pentru a și-o împlini, el a adus înșelăciunea, minciuna, amăgirea și uciderea. Rezultatul a fost că omul și-a pierdut locașul acesta, împreună cu stăpânirea cea ideală, cu pacea minții, fericirea și bucuria, și de atunci până astăzi capul lui e bătut de furtunile crude și fără capăt ale suferinței și morții. Intreaga creațiune și-a plecat de atunci capul și plânge.

De fapt asupra cui stă vina? Asupra creației egoiste. Ambiția egoistă s'a întrecut pe sine și a adus amarul în lume. Dela Eden până astăzi a domnit în mintea și pieptul omului o dorință supremă de a reveni la condițiunile ideale. El dorește viața, libertatea și fericirea. Ca să-și satisfacă această dorință și această adăstare, el a încercat toate mijloacele și eforturile câte i-au stat în putință. A urmat reformă după reformă și când orice efort al reformatorilor cu inimă nobilă a căzut, au venit alții cu altceva, ca să reinvieze în inima omului o speranță în aceea zi în care va veni o stare mulțumitoare. Omenirea a încercat o monarhie absolută, monarhia reprezentativă, democrația și alte feluri de stăpâniri, sperând că va găsi una care să se dovedească satisfăcătoare; dar niciodată nu i-a succedat.

Acum după 6000 de ani, gânditorii lumii stau neputincioși în fața condițiunilor politice, financiare, sociale și religioase din lume. Ei au ajuns perplexi și nedumeriți. Ei nu

numai că se tem de cele ce văd că vin asupra pământului, ci teama lor a ajuns în mod hotărît la un neobișnuit grad de egoism; și fiecare om din lume nu-și mai bate capul cu fericirea generală a altora. E o mare răutate în locurile oficiale înalte; în serviciile publice e necredință și neîncredere. Speranța publicului într-o stăpânire stabilă a căzut; desperarea a pus stăpânire pe mulți și strigătul lor este acesta: „nu este pace; nu mai există o deslegare; nu mai putem face nimic.” Omul a ajuns la extrem, din cauză că egoismul semănat a ajuns la recolta urii și răutății. Preștiind sfârșitul dela început, Dumnezeu a lucrat la desvoltarea planului său în așa fel ca extremitatea omenirii să fie oportunitate pentru dânsul.

Prevederea lui Dumnezeu

Dumnezeu a îngăduit omului să umble pe căile pe care-i place, pentruca astfel să învețe în întregime lecția ce i se cuvine. În toți acești ani planul lui de fericire pentru om a prosperat în chip măreț. Neegoismul lui Dumnezeu s'a exprimat perfect în cuvintele lui către Avraam: „Prin seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.”

În vederea timpului când sământa promisiunii va fi pusă la încercarea credinței, și în scopul ca aceștia să poată înțelege și aprecia deplin neschimbabilitatea Cuvântului său, și a întărit promisiunea către Avraam prin jurământ. (Evrei 6:17, 18) Dumnezeu a știut că în campania aceasta de încredere, multe de toate vor putea răpi credința celor credincioși. De aceea apostolul ne asigură, că Dumnezeu când ne-a făcut făgăduința, s'a legat cu jurământ, pentruca să avem speranță mare—„care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele dinlăuntru după catapeteasmă.” Ceeace l-a făcut pe Dumnezeu să facă aceasta a fost iubirea. Aceasta a fost o nouă expresiune perfectă a neegoismului.

Când a venit plinirea timpului, Cuvântul cel iubit a fost trimis din curțile cerului ca să devie trup și de natura omului carnal. Timp de 33 și jumătate ani, el a fost între oamenii împrefecți și egoiști, dintre cari cei mai ipocriți era clerul din ziua sa. Isus n'a fost înțeles de prietenii săi din lume, iar inamicii l-au înfățișat rău. A suferit din amândouă părțile. Invinuit cu aproape toate crimele cunoscute în acele vremuri criminale, el a fost supus unor suferințe brutale și a fost omorât în chip miselesc. Experiența aceasta l-a costat pe Isus tot de ce se poate bucura un om perfect, și mai presus de toate l-a costat pierderea comunității cu Tatăl care a fost jertfa lui cea mai mare.

Dumnezeu este iubire. Iubirea este expresiunea perfectă a neegoismului.

Aceea, care l-a făcut pe Dumnezeu să dea pentru fericirea oamenilor pe Fiul său iubit,

comoare cea mai scumpă a inimii sale, a fost acest neegoism. Tot expresiunea neegoismului desăvârșit a fost și ceea ce l-a călăuzit pe Isus la cruce. Dovada neegoismului desăvârșit înseamnă ceva sacrificiu. Aceasta o numim noi iubire. Nimeni nu va ajunge să fie pentru totdeauna cu Domnul, dacă nu va fi desăvârșit în iubire.

Deci pe Dumnezeu ea l-a costat comoara cea mai scumpă a inimii sale. Vedem deci o nouă expresiune perfectă a neegoismului la Dumnezeu și la Isus, numită, după cum și este, iubirea cea adevărată. Și de ce? Răspunsul este: Ca omenirea să poată iarăși trăi și să îmbucure la timpul său binecuvântările unei stăpâniri ideale. Stăpânirea aceasta a constituit sarcina mesagiului lui Isus la începutul carierii sale. El a dat urmașilor săi porunca, să continue a predica venirea acelei fericite și ideale stăpâniri.

Mulți creștini au socotit și socot, că principalul lucru a fost și este să-și desvolte caractererele proprii, și nimic mai mult, ignorând interesele împărăției. Să se știe însă, că nimeni nu va fi desăvârșit în caracter și nu va fi din ai împărăției, dacă nu va aprecia importanța împărăției. Mai cu seamă este adevărat acest lucru pentru zilele ce vin de aci înainte. Impărăția cerurilor a sosit. Ea este problema cea mare.

Alte prevederi

Înainte cu multe, multe veacuri, Dumnezeu a poruncit că va trebui să fie în împărăția sa uniți cu Fiul său cel iubit, care le va fi capul, 144.000 de inși, cari vor fi împărații și preoții lui și vor domni împreună cu Christos, și cari vor constitui familia împărătească a cerului. De ce să-i fi ales el pe aceștia dintre oameni? Găsim aci o nouă dovadă perfectă a neegoismului, atât din partea lui Dumnezeu, cât și a lui Isus, pentru că Dumnezeu invită pe oamenii nedesăvârșiți să împartă cu el măririle și fericirile împărăției. Iubire a fost aceea, care a făcut această prevedere.

Familia împărătească a cerului este familia lui Dumnezeu, ai cărei membri trebuie toți să aibă spiritul Lui. „Dumnezeu este iubire; și cine rămâne în această iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4:16) Aceasta înseamnă că fapăturile cai vor fi în același spirit sau dispoziție ca Dumnezeu, vor fi desăvârșite în iubire. „În aceasta cunoaștem că rămânem într'însul și el în noi, fiindcă ne-a dat din spiritul lui.”—1 Ioan 4:13.

Impărăția lui Dumnezeu, împărăția cerului, stăpânirea ideală, a fost mereu ținută de Isus înaintea minții poporului. Învățăceii credincioși ai lui, au umblat cu el și au discutat împreună despre această stăpânire. El i-a făcut să înțeleagă, că dânsul se va duce să le pregătească un loc, și că mai târ-

ziu se va întoarce și-i va lua la sine pe accia, cari i-au fost credincioși în absența lui. În absența sa, el a poruncit servitorilor lui adevărați să vadă de interesele împărăției și să vadă bine de ele. Îngrijorați a ști, când va veni timpul întoarcerii Domnului și când se va sfârși lumea veche, învățăceii i-au pus întrebarea relatată în Matei 24:3.

Domnul nostru le-a răspuns, și răspunsul său a intenționat mângăierea paznicilor credincioși cari vor aștepta până la împlinirea timpului. El li-a spus: „Când va veni plinitatea aceluia timp, națiunile vor deveni furioase, și se va scula popor peste popor, împărăție peste împărăție, și toată lumea va fi supusă suferinței; războiul, foametea și ciuma vor fi începutul suferinței.” Mai departe li-a spus, că mulți se vor abate atunci dela credință, creștinii vor fi prigoniți și mulți vor suferi moarte violentă și se vor urî unii pe alții; națiunile și popoarele vor ajunge în nemaipomenit necaz, și în întristare, și inimile li-se vor umplea de spaimă. El a prevăzut și a preștiut, că conducătorii pământului, acționând sub conducerea Satanei, vor face un efort desperat pentru a menține stările vechi de lucruri, și spre acest scop vor pune la cale combinațiuni, ligi și tot felul de convenții, ignorându-l pe Domnul; dar că toate acestea vor fi înzădar.

După acestea va avea loc împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, făcută prin profetul Daniil, care zice: „Și în zilele regilor acestora, va ridica Dumnezeu cerului un regat, care în etern nu se va nimici; și domnia dela acesta nu va trece la alt popor; el va sfârâma și va nimici pe toate celelalte regate, dar el va rămânea în etern.”—Daniil 2:44.

Regii, despre care se spune aici, sunt factorii conducători sau guvernatorii de pe pământ. Ei sunt compuși din puternicii politicieni, comerciali și eclesiastici de pe pământ călăuziți de dumnezeul lor invizibil. Dumnezeu ne-a spus că unii ca aceștia nu vor avea parte în noua stăpânire. Acea va fi o împărăție, prin Christosul său; și ea nu va fi lăsată sau dată altor oameni. El nu va lua sfaturi dela nimeni pe pământ, nici nu le va admite să facă parte din împărăția lui. Nu vor fi în această împărăție decât cei ce stau alături de Domnul acum.

Rostul împărăției este să aducă fericire omenirii. Profetii au avut viziunea despre venirea ei, și ei au scris viziunile acestea. Psalmistul a compus imnuri despre fericirile ei viitoare, și le-a cântat spre preamărirea lui Dumnezeu. Isus a deschis calea, și ne-a vorbit despre venirea ei și despre fericirile ce ea va aduce. Impărăția aceasta a lui Dumnezeu va fi o biruință desăvârșită a dreptății, un triumf al neegoismului. Ea nu va fi o stăpânire vremenică, ci va sta veșnic, și va împlini orice dorință a oricărei inimi cinștite.